

услуга?

Добромир се изчерви и не отговори нищо. Князете го изгледаха и тихо се усмихнаха. Знаеха, че младият им приятел на драго сърце би ги подарил на Белотовата дъщеря, но не смееше...

В това време се бе събрала огромна навалица, която чакаше с нетърпение да види Асеновите синове. Момчетата с мъка се изтръгнаха от възторга на тълпата и побързаха да се спасят в тихия покой на една малка странична уличка.

Тръгнаха надолу из махалата, в която живееха по-заможните търговци, технитари и държавни служители. Къщите сякаш бяха съвсем празни, като че целият град се бе събрал само из многолюдните пазарни улици. Тук-там само по някоя любопитна глава бързо надникваше от някое прозорче и пак така бързо изчезваше. Няколко деца ~~игра~~ ^{игра} ~~игра~~ ^{игра} в праха с едно рохаво куче.

- Нощес нали ще дойдете на службата? - попита Добромир.

- Разбира се, - каза Иван. - И чичо ще бъде също... -
внезапно той млъкна и се ослуша. Дигна глава нагоре.

От ~~отворения прозорец на един~~ ^{едни широк} чардак се лееше хубав сочен женски глас:

Сиви мои гълъби

Где сте вие летяли?

По царски двори.

Що ви цар работи?

Момците се спряха и заслушаха прехласнати. Чистият порив на свежия девичи глас проникваше като топла омая младите им сърца.

Бе излязал отгоре

Цар с войници на поле

Поприще ги гонеше,

Хранен кон яздеше...

Дълго копие въртеше,